

EDICE PEVNOST



ZDENĚK ŽEMLIČKA

VLČICE A STARÉ PLEMENO

SWAZEK 2

POKRAČOVÁNÍ POPULÁRNÍ HISTORICKÉ FANTASY



ZDENĚK ŽEMLIČKA

**VLČICE
A STARÉ PLEMENO**





ZDENĚK ŽEMLIČKA

**VLČICE
A STARÉ PLEMENO**

svazek 2



NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zdeněk Žemlička, 2014
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN 978-80-7425-221-1

Tak Hospodin člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícím se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.

(Genesis, Bible)

Byl jsi zářivý cherub ochránce, pobýval jsi na svaté hoře Boží, na svých cestách jsi byl bezúhonný, dokud se v tobě nenašla podlost.

(Prorok Ezechiel, Bible)

Z dýmu se vyrojily kobylinky na zem. Byla jim dána moc, jakou mají pozemští škorpióni. Ty kobylinky vypadaly jako válečná jízda. Tvář měly jako lidé, hřívu jako vlasy žen, ale zuby měly jako lvi. Měly jakoby železné pancíře a jejich křídla hřmotila, jako když množství spřežení se řítí do boje. A měly ocasy jako škorpióni a v nich žihadla. Nad sebou měly krále, anděla propasti, jménem Abadon – to znamená Hubitel.

(Apokalypsa, Bible)

Na cheruba usedl a letěl, vznášel se na perutích větru. Temno učinil svou skrýš, stánkem kolem sebe.

(Žalmy, Bible)

15. V onen den

Khan odcházel jako jeden z posledních. I Arnem už se mu ztratil v zástupu bojovníků a u něho zůstala pouze Siarka. Pohlédl k východu, kde se za akropolí již brzy objeví pruh šedavé mlhy, pro něho předzvěst svítání. Co přijde potom, toho se děsil. Jistě, svět stínů nikdy nevypadal přívětivě, vždy bylo lepší jej zaspat. Bývalo to místo ponurého, skomírajícího života, kde skutečně živi byli jenom démoni a jinak vše hnilo a páchlo rozkladem. Ale nyní to bylo místo smrti, kde skoro nezbylo živáčka.

Nejhorší bylo, že svět lidí se nezměnil. Stále tu rostly stromy, keře a tráva... a on to vše přes den neviděl. V polosvětě zbyly pouze stíny lidí, avšak i ty vypadaly jaksi vybledleji než dříve. Takže opět bude bloudit a klopýtat.

„Neboj se,“ pošeptala mu Siarka. „Já jsem s tebou.“

Uchopila ho za ruku. Byl jí za to vděčný. Kdyby ho vedl Arnem či jiný muž, připadal by si trapně, ale vést se za ruku s dítětem vypadalo docela přirozeně. V té chvíli se to stalo. Vlna bolesti jej zasáhla jako blesk z čistého nebe, až sebou škubl.

„Co je?“ zeptala se malá vlkodlačice.

„Já... já nevím,“ zaúpěl. „Je to vlna smrti. Zemřelo dítě noci. Někdo zabil dítě noci!“

Poslední slova již křičel. Bojovníci se zastavovali a ohlíželi. Přispěchal k němu Marobud, pak i Alana.

„Co je? Co se děje?“ ptal se král.

„Někdo zabil dítě noci,“ opakoval Khan a společně s bolestí v něm začínal narůstat zuřivý hněv. „Někdo zabil... zabil... Inanu. Někdo zabil mou dceru!“

Marobud mu položil dlaň na rameno, vaper ji však shodil. Ve tváři měl zármutek, ale zároveň i prudkou nenávist.

„Nesahej na mě!“ vykřikl. „Někdo... a byl to člověk... zabil mé dítě!“

„Počkej,“ řekla Siarka. „Prosím, Khane. Prosím.“

Alana už dávno tušila, že je v hlase její učednice veá líká moc, avšak nyní to mohla vidět na vlastní oči. Vaper ztichl. Siarka ho objala a on klesl na kolena a pak jí s tičným nářkem položil hlavu na rameno. Hladila ho.

„Proč ona?“ šeptal. „Byla jediným dítětem noci, které ani neokusilo lidskou krev.“

„Ty víš, že to nebyl nikdo z nás a nemáme s tím nic společného,“ promluvil král. „Ať to byl kdokoliv, najde-me ho a bude za svůj zločin pykat.“

Khan zvedl hlavu a vstal.

„Věřím ti. Ale ty ho trestat nebudeš. Já. Rozumíš? Já.“

„To nejde, Khane. Kdybych něco takového dovolil, muselo by to platit i naopak. Kdyby někdo z vašich zabil nevinného člověka, také byste ho vydali naší spravedlnosti?“

Vaper váhal. A Marobud musel odvrátit zrak od jeho očí, jež náhle zrudly a sálaly strašlivým plamenem. Pak otevřel ústa.

„Zadrž,“ zarazila ho Siarka. „Rozmysli si, co chceš říct. Nerozhoduješ jen sám za sebe. Pamatuj, že jsi vládce. Jak v této chvíli rozhodneš, tak bude jednou provždy.“

Khan tam stál jako bůh pomsty, leč mlčel. Dlouho mlčel. Začalo svítat.

„Dobře, králi lidí,“ řekl tiše. „Uděláme dohodu. Když toho, kdo to spáchal, najdu já, když to nebude tvůj poddaný, zabiju ho, ať je to kdokoliv. Když to bude někdo z tvé říše, muž a válečník, pokud bude mít zbraň a bude bojovat, zabiju ho já. V souboji. Když ho bude možno přemoci jinak, předám toho vraha tobě a ty vykonáš trest. Jaká bude tvá spravedlnost, taková bude i naše.“

Marobud pouze přikývl.

„Víš, kde se to stalo?“ zeptala se Alana.

„Přesně ne, ale muselo to být velmi blízko, možná za řekou.“

„Takže na našem postupu se nic nemění,“ řekl král. „Přepluješ na druhou stranu.“

Pronesl to zdánlivě nezúčastněně, avšak poté opět položil ruku na Khanovo rameno. Vaper ji tentokrát neseťřásl.

* * *

Ten obrovský muž stál nehnutě u přívozu, opíraje se o svůj dlouhý meč. Ramena měl shrbená jakoby pod tíží břemene, rozčuchanou hlavu svěšenou, nestříhaný a nečesaný vous mu splýval ve sknocených ocáscích na hrud. V očích vojáků představoval jakousi prapodivnou směs síly a slabosti, odvahy i strachu. Avšak Siarka četla v myslí toho muže jako v otevřeném svitku a viděla více než ostatní. Jeho strach nebyl jen strachem, nýbrž téměř hraničil s beznadějí, zatímco odvaha měla charakter zoufalství někoho, kdo nemá co ztratit.

„Vítám tě, Svelone,“ řekla Alana. „Přicházíš právě vhod. Jsi sám?“

Zavrtěl hlavou. Z mlhy u řeky vystupovali další horalé. Nebylo jich mnoho, pouze asi patnáct, avšak byli to muži urostlých postav, tvrdí válečníci. Jenom Khan na ně zíral jako u vytržení. Přistoupil ke Svelonovi a kroutil hlavou.

„Nechápu... nechápu, jak jste sem mohli dorazit tak brzo,“ šeptal. „Jsi snad tak mocný čaroděj?“

Vlkodlak chvíli váhal, jako kdyby se bál vyzradit něčím jaké tajemství, leč nakonec odpověděl: „Máš pravdu, jsem šaman a znám cesty, o kterých dokonce ani ty nemáš tušení. Provedl jsem své muže po skrytých stezkách... a stálo mě to mnoho sil. Také jsem mnoho viděl, včetně té brány na hradišti. A teď si říkám, jestli to mělo smysl. Ustupujete snad?“

„Tak bych to nevyjádřil,“ ozval se Marobud. „Jenom jsme pochopili plán nepřítele a přeskupujeme síly.“

„Co jste pochopili?“ zamručel Svelon. „Nic jste nepochopili, pokud nevíte to, co já.“

„Tak dost!“ okřikla ho Alana, avšak vzápětí ztišila hlas, aby to mohl slyšet pouze on. „Co si myslíš, ty nadutče? Že jsi jediný, kdo ví a zná? Věděl jsi mnoho, ale zamlčel to. Ovšem pravda může vyjít najevo mnoha způsoby. Strach z temnoty ti pomátl rozum, tak se seber a vyklop, co víš.“

Přikývl.

„Znám obsah té věštby. A sdělím ti jej. Řeknu jej i tobě, Marobude, i když vím, že kvůli tomu brzo zemřu. Ale je to má povinnost.“

„Nestačilo by, kdybys to řekl mně a já pak dalším?“ otázala se jej potichu Alana.

„Ne. Takové břímě na tebe nemohu naložit. Já jsem poslední strážce. Proto musím vše prozradit aspoň jedinému člověku. Stojí tam toto: *Buď proklet ten, kdo tato slova čte a není z Prvorozených. Buď proklet člověk i démon, živý i nemrtvý, jenž by je četl. Temnota se zmocní jeho ducha. Smrt potká toho, kdo by je zjevil smrtelníkům, a meč si ho najde. Buď proklet bůh, který by je oznámil světu lidí, pak bude v ohni zničen i svět bohů.*

V onen den bude do svatyně přinesen dar temnoty a to, co bylo otevřeno a tím zavřeno, bude zavřeno a tím otevřeno. V onen den temnota vyjde na povrch a zmocní se ducha mnohých ve světě lidí. V onen den přijde smrt do země stínů a nezbude v ní ani trs trávy. Stane se pustinou, v níž bude jen písek a prach. V onen den se tma zmocní duše i těla toho, kdo je předurčen vládnout mnoha národům, a učiní z něj otroka chtiče.

Símě nemrtvého, jenž se živí krví, a tělo Prvorozené, vzešlé z temnoty, se spojí a zrodí se nová Vládkyně tmy. Zrodí se ze semene nemrtvého, z těla Prvorozené, z duchů vlčích a duší lidských, z krve dětí smrtelníků i z krve nemrtvých, jež budou obětovány. A z krve bude vyvěrat její síla.

V onen den se otevřou brány a do světa lidí vstoupí vojsko temnot, vytržené z běsnících vod a zachované pro tento den. Řeka zrudne krví a krev se bude pít jako voda. V onen den Prvorození ovládnou svou říši, aby se navěky zmocnili vlády nad světem lidí. Budou panovat a ani Zhouba jim v tom nezabrání. Jen Prokletá to může překažit, avšak duch jí bude uloupen, bude znovu stvořena, čistá a kletby zbavená. Prvorozeným se postaví do čela a povede je do boje, když její lidské tělo bude zahubeno a znovu stvořeno. Pak...

A to je vše. Já sám ta slova nikdy nečetl, v tom jsem, Khane, opravdu lhal, a osobě, která je četla, jsme tím ublížili.“

„Udělal jsi správně,“ přikývla Alana. „Ale pokud se nemýlím, ta věštba není celá.“

„Já vím, ale prý tam víc nebylo. Možná to nestihli dopsat.“

„Dobře. Mnohé z těch věcí už tušíme nebo víme,“ vložila se do hovoru Siarka. „Svatyně je zřejmě ta jeskyně. Byla otevřená, aby do ní mohlo denní světlo, ale Ariman ji z nevědomosti zavřel. Tím do ní přinesl temnotu a otevřel bránu, která byla do té doby zavřená. To, že ta temnota vychází na povrch a že zničila polosvět, to už také víme. Kdo je předurčen, aby vládl národům, to už také vím... od děda Magnuse... ne, Alano, teď není na dlouhé vysvětlování čas. Ale Magnus říkal, že v Římě se narodil budoucí císař, jehož se zmocnila tma. A ten nemrtvý, který má být otcem nové vládkyně těch démonů? Nejspíš je to Ariman. Každopádně s tou démonkou souložil, to je símě nemrtvého a tělo Prvorozené. Jak to v té věštbě bylo dál?“

„Z duchů vlčích a duší lidských, z krve dětí smrtelníků...“ pokračovala Alana, avšak potom se i ona zaskla.

„Moc dobrou paměť nemáš,“ popíchl ji Marobud. „Z krve nemrtvých, jež budou obětovány. Předpokládám, že jde o ty jezinky.“

„A my jsme tomu napomohli,“ zamračila se Alana. „Už vím... z krve bude vyvěrat její síla. Do háje, ještěže jsme tu poslední nezabili. Dál tomu moc nerozumíme. Jaká Zhouba jim v tom nezabrání? A kdo je ta Prokletá,

která by mohla? Tolik otázek! Rozumíte tomu někdo aspoň trochu?“

„Já,“ ozval se Khan chvějícím se hlasem. „Kdo je ta Prokletá, asi tušíme všichni, jen se nám nechce tomu uvěřit.“

„Máma,“ šeptla Siarka.

„A Zhouba?“ pokračoval vaper. „Neřekl jsem vám o tom, protože jsem se snažil vypovědět, co jsem považoval za nejpodstatnější. Jenže teď vidím, že i to je důležité. Je to Nadja.“

„Nadja je přece...“ namítla Alana.

„Byla mrtvá,“ zdůraznil Khan. „Vrátila se v podobě bytosti, které se prý mezi lidmi říká mavka.“

Svelon k němu skočil.

„Cože?! Kdes ji viděl?! Mluv, kikimoro!“

„Netřes se mnou,“ ohradil se vaper. „Je u nás na Brdech.“

„Já si to myslel, že je to ona,“ řekl vlkodlak. „Byla jí tolik podobná. Ale když potom zahynula, bál jsem se, že už je konec a že se těm démonům podařilo překazit její návrat.“

„Dobře, Svelone,“ kývla hlavou Alana. „Tak hlavu vzhůru. Ještě není všecko ztraceno. Máme plán a slova té věštby nám jenom potvrdila jeho správnost. A my teď uděláme to, co vymyslel Maro.“

* * *

Khan s Arnemem vystoupili z prámu a bojovníci, kteří je převezli, se vraceli. Vaper věděl, že spěchají, avšak zároveň musel učinit ještě jednu věc. Hledal stopu, kudy prošla vlna bolesti. Hledal její zdroj a cítil, že to musí být

nesmírně blízko. Přestože byl den, nepotřeboval Arne-movu pomoc. Obloha se již od rána zatáhla těžkými, olověnými mračny a začalo pršet. Byl to hustý, vytrvalý déšť a na krajinu sedlo přízračné šero. Jenže právě ono umožnilo Khanovi rozpoznávat krajinu včetně stromů a řeky.

Postupovali podél Divoké na sever, oba promoklí až na kůži. Vaper to neměl rád, avšak pokračoval dál se zaťatými zuby. Chvillemi litoval slibu, který dal Marobudovi, neboť jím přímo lomcovaly záchvaty zuřivého hněvu. Věděl však, že dané slovo dodrží. Přesto se toužil člověku, jenž zabil Inanu, pomstít.

Náhle za sebou zaslechli dusot kopyt. Zněl však podivně, jako by přicházel z jiného světa. Ohlédli se. Černý démon s ohnivýma očima, který se vynořil ze závoje deště, však vůbec nepůsobil hrůzostrašně. Blížil se k nim se sklopenou hlavou a z jeho tlamy vycházel jenom nářek. Pak klesl předníma nohama na kolena a sklonil šíji až k zemi.

„Kdo jsi?“ zeptal se ho Khan.

„To není Behemot?“ zašeptal zbytečnou otázkou Arnem.

„Já jsem Siriel,“ zalkal démon. „To já nesu vinu za smrt tvé dcery. Neměl jsem ji opouštět, neměl jsem ji nechávat samotnou s tou lidskou ženou. Nalož se mnou, jak uznáš za vhodné, pane dětí noci.“

„Kde ji najdu?“ zeptal se Khan a hlas se mu kupodivu ani nezachvěl. „Co zbylo z mé dcery?“

Temný kůň již beze slov vyrazil proti proudu řeky. Nešli daleko. Inana ležela v trávě a nebyť krvavého kůlu v její hrudi, vypadala by, že spí. Tvář však měla bělejší než své vlasy, rozhozené do vějíře, a v bledých očích se jí dosud zračila němá hrůza.

„Ona se nerozpadla,“ zašeptal udiveně Arnem. „Jak je to možné, vždyť...“

„Ona byla právě zrozené dítě noci,“ řekl Khan.

Ta slova nepronesl hlasitě, ale pak náhle začal řvát. Lovec ztuhl děsem, poněvadž nikdy nic takového neslyšel. Znělo to jako vlčí vytí i jako řev rozzuřeného medvěda, jako válečný ryk vojska i jako skřek šílence, jako zvuk polnice i jako burácení hromu. Les ztichl. Ptáci přestali zpívat. A potom Khan všechn svůj hněv ukryl hluboko do svého nitra. Udušil jeho plamen a nechal jej v sobě jen slabě doutnat. Otočil se a pohlédl na démona.

„Mluv. Kdo ji zabil?“

„Tím si nemohu být jist, pane. Potkala se v horách na severozápadě s nějakou mladou ženou. Lidskou ženo, která chtěla ke králi lidí, ale přicházela z druhé strany hor. Dovezl jsem je na toto místo a nechal je tu. Nevím, jestli to udělala ta žena. Když jsem ucítil vlnu smrti, vrátil jsem se a našel Inanu mrtvou. Ta žena prchala pryč. Běžel jsem za ní, ale její stopa končila u řeky. Musela ji přeplavat a já... můj život je tvůj, pane.“

„Nestojím o tvůj život,“ řekl Khan. „Žádnou smlouvu o tom, že bys měl chránit mou dceru, jsme spolu neuzavřeli. Ty nejsi vinen. A ten, kdo...“

„Musela to udělat ta žena,“ přerušil ho Arnem. „Jsou tu jen stopy Inany a její. Tady klečela, když... ve tmě bys to viděl také. A tudy odcházela. Podívej, tady na trávě je šmouha tmavé krve, otírala si ruce.“

Vaper mlčel a vypadalo to, že dokonce ani ne poslouchá, jen klečel u mrtvolvy své dcery, držel ji v náručí a pozoroval její bledý obličej a vyhaslý zrak. Lovec však již znal kikimory a věděl, že Khan naopak

naslouchá velmi pečlivě a vše si ukládá do paměti. Náhle se opět otočil k Sirielovi.

„Jak vypadala ta žena?“

„Byla mladá a velmi krásná. Měla plavé vlasy – dlouhé, vlnité. Štíhlá a na lidskou ženu dost vysoká. Měla modré oči.“

„Kdybys ji viděl znovu, poznáš ji?“

„O tom nepochybuj.“

„Dobře. Uvezeš nás všechny tři? Nechci ji tady nechat.“

„Nebude to lehké, ale uvezu. Kam chceš jet?“

„Do naší osady. A co nejrychleji.“

„Ano, pane, ale přesto budu tvým služebníkem, dokud svou dceru nepomstíš. Když zavoláš mé jméno, budu u tebe, i kdyby mezi námi byly ty největší překážky.“

* * *

Kroana se probírala dlouho a těžce. Jako by jí zpáteční cesta z onoho světa sebrala mnoho sil. Navíc, když se konečně posadila, vypadala jako duchem nepřítomná a trásla se po celém těle. Zřejmě to bylo umocněno i tím, že přšelo a foukal studený vítr od severu. Nadja jí bez cavity nafackovala.

„Co je, kde to jsme?“ mumlala.

„Kde bychom byly? U osady dětí noci.“

Objevil se u ní Khan. Křečovitě ho objala.

„Tak dlouho, tak dlouho,“ šeptala.

„Co je s ní?“ zeptala se Lilit Nadji.

„Celkem nic. Až na to, že jsem ji vzala na výlet do jiného světa, a zatímco tady uplynula jen chvíle, tam to byl asi rok. Buď na ni hodný, Khane, ona tě celý rok

neviděla. Krom toho ještě cestovala časem až do dávné minulosti, takže má v hlavě trochu zmatek.“

„Co tě to napadlo?!“ vybuchl hněvivě vaper. „Bylo to nutné? Nemáme snad starostí a potíží dost?“

„Stalo se, co se stát mělo,“ odsekla mavka. „Kdyby to nebylo nutné, nepodnikala bych to. Přestaň na mě zahlížet, kikimoro, já vím, co je třeba. Ty netušíš, co se stalo, když jsi byl pryč. Potíží bylo víc, než si myslíš. Ta temnota jí ukradla jejího vlčího ducha.“

„Co tím chceš říct?!“ vykřikl.

Všichni mlčeli.

„Musí to vědět,“ ozvala se nakonec Lilit. „Bratříčku, Krořana už není vlkodlak. Je člověk, rozumíš? Smrtný člověk.“

Khan pohlédl zděšeně na Kroanu.

„Je... to pravda?“

„Je. A pochopím, když mě už nebudeš chtít.“

„Co tě to napadá?“

Poklekl k ní a objal ji.

„Proto jsem ji musela vzít na to místo,“ pokračovala Nadja. „Odcházela jako slabý člověk...“

„A teď?“ přerušil ji podrážděně. „Pokud jsem si stačil všimnout, není na tom jinak.“

„Ano, ale zkus s ní bojovat. Teď je z ní válečnice. A navíc... ale to poznáš sám, až půjde do tuhého. Teď... teprve teď... máme sílu Prvorozené porazit. Oni už brzo vyjdou.“

„Já vím,“ přikývl. „Už znám i obsah té věštby. Svelon nám ji konečně prozradil. A Marobud vymyslel bojový plán.“

Když Kroana uslyšela Svelonovo jméno, škusbla sebou. Na okamžik ji napadlo, že by mu měla prozradit, kdo

může za její prokletí, leč vzápětí si vzpomněla na spoustu věcí: na Khanovu přísahu pomsty za onu kletbu, na to, že Svelon není obyčejný vlkodlak, nýbrž i nesmírně stará bytost a mocný šaman, i na kletbu sedminásobné smrti pro toho, kdo jej zabije, a kterou si nosí v sobě. Ne, Khan se to nikdy nesmí dozvědět. Rychle pohlédla na Nadju, avšak ta mlčela a tvářila se nezúčastněně.

„Co teda budeme dělat?“ zeptala se Kroana, už o poznání klidnější, ač se ještě třásla jako v zimnici.

„Teď zatím zmizíme. Co nejdál od té jeskyně i od naší osady. A já vím kam. Rusalky slíbily, že budou hlídat okolo toho zakázaného území, a když se Prvorození objeví, budou nás varovat. Prý k nám dorazí ta... Meruzalka. A prý bude varovat tebe. Ne nás, jen tebe. Tak moc nás nemají rády, potvory.“

Ačkoliv byl den, všichni obyvatelé osady, lidé i kikimory, byli na nohou a nakládali na vozy i hřbety koní a dobytka vše, co měli. Pošmourné počasí umožnilo dětem noci aspoň něco vidět a lidé jim ochotně pomáhali. Lilit otrhala všechny krvavě rudé plody stromu, aby se jich nemohl zmocnit žádný člověk. Khan se věnoval Kroaně, a tak se velení ujala Lilit společně s Arnemem. Odpoledne již proud poutníků směřoval na východ.

„Našli jste Inanu?“ byla zvědavá Kroana.

„Našli,“ zahučel dutě Khan. „Je mrtvá.“

„Kdo...“

Kroaně bylo, jako by smrtící ránu utržila sama. Ostatně to nebylo poprvé, co intenzivně prožívala pocity svého milence. Neměla však slov. Lilit ji odvedla k vozu, na němž leželo tělo zavražděné kikimory. Pořád byla nádherná a vypadala, že spí. Kroana se mlčky vrátila ke Khanovi.

„Na pohřeb potřebujeme čas,“ zamumlal na vysvětlenou.

„Jdeme k Divoké řece?“ zeptala se jen.

„Ano,“ přikývl. „To je součást plánu.“

Ze zadu zazněl dusot desítek koňských kopyt a mnozí se vylekaně ohlédli. Někteří lidé vykřikovali strachem, když spatřili stádo černých koní s očima planoucíma jako řeřavé uhlíky. Lilit je musela uklidňovat.

„Zdupou zem široko daleko,“ vysvětloval Khan. „Tím zahladí naše stopy. Zbytek dokoná dešť. Ti démoni z podsvětí dokonce ani nebudou vědět, kterým směrem jdeme.“

„A my prcháme?“ otázala se Nadja.

„Tak bych to nenazval,“ řekl vaper. „Čeká nás boj a možná nebude snadný.“

Večer dorazili k řece. Stále pršelo a obloha byla zaztažená těžkými, olovenými mračny. To však kikimorám vyhovovalo. Vozy s lidskými ženami a dětmi nechali v lese a muži i všichni vapeři se ukryli v houštinách u vody. Z druhého břehu by nikdo nepoznal, že se tu schovává téměř stovka bojovně naladěných bytostí a mnohé z nich jsou smrtelně nebezpečné.

Kroana seděla za keřem, pozorujíc řeku, když náhle ucítila na rameni jemný dotyk. Otočila se a spatřila Endoru.

„Musím s tebou mluvit,“ řekla tiše. „Neohlížej se na Khana. Musím s tebou mluvit mezi čtyřma očima.“

Kroana s ní poodešla stranou, avšak vědma ji vedla dál do hloubi lesa.

„Nechci, aby nás někdo slyšel,“ šeptala. „Jsou věci, které mají zůstat tajemstvím, dokud nenadejde čas, aby vyšly na světlo. Je na tobě, komu prozradíš, co ti chci

povědět, ale pamatuj, co jsem ti řekla. Lepší je vyčkat na vhodný čas. Rozumíš?“

Kroana přikývla. Endora se k ní naklonila.

„To prokletí... je na tobě pořád, ale je tak nějak slabší.“

„Čím si to vysvětluješ?“

„Rozdělo se to. Část toho zla spočinula na tvém ztraceném vlčím duchu a něco zůstalo na tvé lidské části. Ašara tvrdí, že to, co je na tobě, je už jenom kletba krve, kdežto ta prapůvodní kletba je pryč.“

„A co si myslíš ty?“

„Já nevím, ale dala bych na Ašaru. V těchto věcech má přece jen větší vhled.“

Kroana ještě netušila, jaký to má význam, ale rozhodla se, že si to dobře zapamatuje.

* * *

Amenhotep vyvedl své vojsko do světa, který byl pro něj i jeho muže naprosto cizí. S úžasem hleděli na primitivní sídliště s domy převážně ze dřeva, obehnané hliněným valem s kamenným tarasem a palisádou, na zalesněnou krajinu i na řeku proudící mezi strmými kopci. Ohromně zírali na oblohu, zataženou šedými mraky, z nichž se lily proudy deště.

„Kde je Amon?“ ptali se bojovníci, marně pátrající po jediném slunečním paprsku. „Ó, bohové, což tady nesvítí slunce?“

Jejich vládce tomu nevěřil. Slýchal kdysi zkažky, jež vyprávěli kupci, že na severu, daleko za mořem jsou země, kde slunce svítí mnohem méně a déšť je skrání

častěji, kde řeky jsou sice menší než mocný Nil, avšak je jich nesmírně mnoho, kde roste hojnost všeho rostlinstva a stromy tvoří hustý porost. Proto ho spíše zajímalo, kam se poděli zdejší lidé.

Pak konečně spatřil první živou bytost. Nebyl to však člověk. Ta malá, drobná žínka měla oči temnější než nejčernější noc, oči bez bělma a bez výrazu. Seděla opodál v trávě. Amenhotep k ní popojel i s vozem.

„Kdo jsi?“ zeptal se vládce tou novou řečí, kterou se tak pracně musel naučit.

„Já jsem tvá průvodkyně, ó pane světa,“ odvětila ona bytost a klaněla se mu až k zemi. „Prvorození mě sem vyslali, abych vám ukázala cestu.“

Narmer, Amenhotepův vozataj, se k němu naklonil.

„O tom nic nevíme, pane,“ řekl šeptem. „*On* nic takového neříkal.“

Poslední slova vyřkl tak tiše, že je podle něho mohlo slyšet jen vladařovo ucho. Navíc se vyvaroval vyřknutí Apisova jména.

„Kdo tě poslal?“ zeptal se přísně Amenhotep. „Chci slyšet jméno. Krom toho jsi neodpověděla na mou první otázku: Kdo jsi?“

„Já neznám jména Prvorozených, ale jen toho, kdo mě poslal. Jmenuje se...“ řekla žena a na okamžik se odmlčela. Její černé oči bez bělma se upřeně zahleděly na Narmera, avšak ten pohled nevyjadřoval vůbec nic.

„Jmenuje se... ano, už si vzpomínám, jmenuje se Apis. Já jsem temná víla, nemrtvá. Naše plemeno bylo stvořeno proto, abychom otevřely bránu, kterou ty jsi vstoupil do tohoto světa. Mnohé z nás obětovaly svůj život a krev pro návrat vás i Prvorozených.“

„O temných vílách nám Apis říkal,“ obrátil se Amenhotep k vozataji se smíchem. „Prý jedí... řekni, co ti nejvíc chutná, vílo.“

„Lidské oči,“ řekla. „Ale vy nemusíte mít obavy. Nikdy bych se nedotkla služebníků Prvorozených.“

„Správně,“ přikývl spokojeně vladař. „Přesto, až budeme spát, drž se dál od našeho tábora. A teď mi pověz, co je tohle za sídlo a kam se všichni ztratili.“

„Je to pevnost zdejšího krále a jeho družiny. Avšak nemusíš se jich bát, pane světa. Jeden nemrtvý, který nepatří k nám, ale vidí do světa stínů, jim prozradil, že se blížíte, a srdce jim naplnil strach. Utekli do jiné pevnosti na jihu, tedy proti proudu řeky. Doufají, že je ochrání jejich ubohé hradby. Jako kdyby nevěděli, že každá pevnost je jenom tak silná, jak silné je srdce mužů, kteří ji brání. A oni... už teď se třesou hrůzou.“

„Slyšíte?!“ vykřikl Amenhotep a vítězně obhlédl své bojovníky. „Vyrazíme k jihu a dobudeme ty jejich hradby! Zničíme jejich sídlo, vojáky pobijeme a ostatní se stanou našimi otroky! My tu budeme vládnout!“

Řev jeho mužů byl nepopsatelný. Kopími tloukli do štítů, přesvědčeni již dopředu o svém vítězství. Jen jediný z nich měl pochybnosti. Narmer. Neřekl však nic, vždyť slovům svého vládce odporovat nemohl. Temná víla se zvedla a kráčela do čela vojska. Když mījela vladařova vozataje, upřela na něho své černé oči. Nevěděl, zda si to jenom nenamlouvá, ale její pohled mu připadal výsměšný.

Netrvalo dlouho a vojsko opustilo hradiště. Kdyby zůstali jen o chvíli déle, viděli by, jak se ta masa šeré mlhy, jež se dosud převalovala nad troskami Marobudova

domu, doslova zhroutila a shlukla do malé koule, jež vzápětí s pronikavým třeskem zanikla.

* * *

Marobud, jedoucí v čele, zarazil koně a udiveně zíral na zástup ozbrojených mužů, kteří šli proti němu. Někteří z nich byli jeho vlastní vojáci, kteří v minulých dnech uprchli z hradiště, většinu však tvořili obyčejní muži. Všichni ovšem měli nějaké zbraně. Bojovník, který je vedl, klesl na kolena.

„Odpusť nám, pane,“ vypravil ze sebe zkroušeně. „Nechali jsme se ovládnout strachem a utekli jsme. Jsme zbabělci, ale vracíme se, abychom...“

„Nejste zbabělci,“ přerušil ho král. „Zbabělci utečou a už se nevracejí. Kdo se vrátí, aby bojoval, a přizná svou chybu, je pravý muž.“

„My jdeme s nimi,“ řekl svalnatý, umouněný chlap, vyzbrojený sekerou. „Sice jsem nikdy v boji nebyl, ale rubat stromy dokážu. S lidmi a démony to nebude o mnoho těžší.“

Marobud ty muže překvapeně obhlížel. Na některých bylo patrné, jakým řemeslem se zabývají. Mladík s obrovským kladivem byl určitě kovář. Mnozí byli rolníci s vidlemi nebo napřímenými kosami. Bylo tu očividně i několik drvoštěpů, lovců s luky, šípy a oštěpy nebo tesařů s teslicemi. Spatřil i pár silných žen. Celé to podivné vojsko čítalo asi tři stovky.

„Budou nám něco platní?“ zeptala se tiše Alana.

„Jsem si jist, že ano,“ přikývl král. „S plánem, který jsem vymyslel, docela určitě. Stejně už jsme na místě.“

Pohlédli vlevo vzhůru. Nad stezkou, spojující obě hradiště, čněly strmé kopce, hustě porostlé stromy a keři. Pak se Marobud ohlédl zpět za sebe.

„Tak pojdte,“ zašeptal. „Budeme tu na vás čekat. Téhle zemi vládnout nebudete. Tady jsem králem já.“

Náhle se k němu prodral nějaký voják.

„Něco jsme našli, pane,“ řekl. „Nebo spíš někoho. Tam v houštině v lese.“

Marobud s několika muži vyrazil za ním. Pršelo stále hustěji, a tak měli už za chvíli mokré boty i nohavice. Ušli asi padesát sáhů. Na palouku spatřili lidské tělo. Nahé ženské tělo. Kapky deště pleskaly na bílou kůži plavolasé krásky, jež tu ležela tváří k zemi.

„Je živá, pane,“ vyhrkl voják, který je sem přivedl. „Dýchá.“

„Do háje, tak proč ji tady necháte takhle ležet?!“ rozkřikl se král.

Strhl si plášť a zahalil jím nahou dívku.

„Postarejte se o ni,“ řekl. „Tam nahoře je, pokud vím, srub. Zaneste ji tam a zatopte v krbu, potřebuje teplo.“

„A kdo to má udělat?“ ozval se jeden z mužů. „Potřebujeme každého do boje.“

Marobudův pohled byl tak vzteklý, že okamžitě zaž volali dvě z žen, aby vladařův rozkaz vykonaly. Král se otočil. Za ním stála Alana.

„Je krásná, že?“ pousmála se.

„Žárlíš?“

„Ty víš, že ne. Ty všechno děláš správně. A teď je čas boá jovat.“

16. Jsem dcera noci

Amenhotep nejel se svým vozem, taženým párem koní černých jako uhel, hned vpředu, nýbrž až jako třetí. Jeho srdce bylo sice plné opojných pocitů a překypovalo sebejistotou, avšak hluboko na dně duše přece jen zůstávala jistá, ač nepatrná obava. Ano, už jednou se zmýlil. Před více než tisíci lety také vjel se svými vojáky na pruh pevniny, který se jakoby zázrakem vynořil z vod. Byl to jenom šelf písku, táhnoucí se středem Rákosového moře, jenž se objevil po dlouhém vanutí žhavého pouštního větru. Doplatil na to. Pamatoval si tu hrůzu, když se vody daly do pohybu. Zatímco z jihu se valil příliv, živelný prudkým vichrem, jenž změnil náhle směr, ze severu se přihnala ohromná vlna. Země se třásla a otevřela se.

Místo, na němž se nyní ocitli, vyvolávalo samo o sobě nepříjemné vzpomínky. Úzká udusaná cesta, vpravo proudila řeka, jejíž druhý břeh halily závoje deště, vlevo stál šerý nepřístupný les, jaký vladař ani nikdo z jeho mužů ještě neviděl. Přesto pokračovali dál, plni víry ve vítězství.

Z hvozdu zazněl skřek. A brzy nebyl jediný. K jejich uším dolehlo táhlé vytí, skučení a štěkot. Podobalo se to hlasům šakalů, ale tohle bylo mnohem drsnější. V houštinách se cosi míhalo. Podobalo se to šelmám, leč přesnou podobu nebylo možné rozpoznat.

„Co je to?!“ vykřikl Narmer na jezinku.

„To jsou vlčí lidé, pane,“ odvětila Pelyňka. „Kdysi nepřátelé Prvorozených, ale čas jejich moci a slávy už pominul. Vidiš? Ani se neodvažují vystrčit čenich z křoví. Snaží se vás jen vystrašit.“

„Nevěřím ti,“ zasyčel vozataj. „Pamatuj si, že jestli zradíš mého vládce, bez milosti ti useknu hlavu.“

Temná víla mlčela a Narmer netušil, jestli ten poťouchlý výraz má na tváři stále nebo zda kuje nějakou zradu. Pak náhle v lese nastalo mrtvé ticho. Avšak klid do pochybnostmi zmítané vozatajovy duše to nepřineslo.

* * *

„Ta mrcha jim dodává odvalu,“ mračila se Alana, nyní již opět v lidské podobě po boku Marobuda.

„To bych jí neměl za zlé,“ řekl král. „Snaží se, aby jí důvěřovali. Přivádí je sem a to je hlavní. Stejně ten váš nápad je strašit nebyl zrovna nejlepší. Podívej, už jdou.“

„Všiml sis, jaké mají zbraně?“ zeptala se vlkodlačice.

„Takové meče jsem ještě neviděl. Vypadají jako obrovské srpy.“

„Nejde o to, jak vypadají, ale z čeho jsou.“

„Máš pravdu! To přece není železo!“

„Mluvme potichu, ať nás nezaslechnou. Ale je to tak. S těmi pomalovanými těly a tvářemi vypadají hrůzostrašně, jenže jejich zbroje a zbraně jsou jenom z bronzu. A mnozí nemají zbroj vůbec. Možná to bude snadnější, než jsme si mysleli. Co je to, do háje, za lidi? Kde se vůbec vzali?“

„Jsou ze země zvané Egypt před více než tisíci roky,“ zamručel Svelon. „Pamatuji si je. Vypadá to, že Prvorození je stáhli s sebou do podsvětí a teď je poslali...“

„Poslali je na smrt,“ přerušil ho Marobud.

„Je jich nejméně třikrát tolik co nás,“ varoval vlkodlak. „A jsou to dobří válečníci.“

„Jistě, ale mají špatnou zbroj a zbraně. I sekera dřevorubce je pevnější, než krunýř, který chrání jejich těla. A někteří jsou polonazí.“

„Mnozí z našich také nemají zbroj,“ připomněl Svelon.

„Co je, horale, spadlo ti srdce do kalhot?“ ušklíbala se Siarka.

„Do prdele, mrňavko, drž hubu. Jenom tvrdím, že to nebude tak snadné. Já proti takovému vojsku na rozdíl od vás už bojoval.“

„Klid,“ řekla Alana. „Tak co nám radíš?“

„Plán je dobrý,“ odvětil Svelon. „Ale tví lidé, Maro, musí zachovat kázeň. Žádné předčasné útoky, jinak nás zmasakrují, rozumíš?“

„To už jsem jim řekl,“ bránil se král.

„Ale poslechnou tě?“ pochyboval vlkodlak. „Nevzapomeň, že ani polovina z nich nejsou vojáci. A do... konec debat, už to začíná.“

* * *

Silný praskot zazněl před čelem zástupu a ohromný strom se skácel přes cestu. Vzápětí i druhý a třetí, ty však již padaly do řad Amenhotepových válečníků. Těžké kmeny rozdrtily jeden vůz, pochroumaly dva koně

a zabily tři muže. Byli i zranění. Brzy zazněl stejný lomoz i zezadu. Celé vojsko bylo nejen uvězněno na úzké cestě, ale i rozděleno do několika skupin. Pak se z lesa ozval hlasitý ryk stovek lidských hrdel, provázený vlčím vytím.

„Je to past!“ řval Narmer a očima hledal jezinku, která byla ještě před chvílí kousek za ním. Spatřil však již pouze drobné tělo, jak mizí v lese. Byl slyšet jen její smích. Bojovník, jenž ji měl hlídat, ležel na zemi s podříznutým hrdlem a jeho nohy sebou škubaly v křeči. Pelyňka navíc byla tak rychlá, že stihla bojovníkovi vyloupnout oči a sníst je.

Poté přišel druhý úder. Smršť šípů a oštěpů dopadla na nahuštěné Egypťany. Ocelové hroty probíjely slabé krunýře z bronzového plechu a zabodávaly se do nechráněných těl. Narmer viděl, jak vozataj na voze před ním s výkřikem rozhodil paže a ze strmého břehu se zřítíl rovnou do vody. Amenhotep však rozvahu neztratil.

„Střílejte!“ vykřikl a sám napnul luk.

Vypustili dlouhé šípy... ale proti komu? Mezi stromy se míhaly stíny, a i když se ozvalo pár bolestných stenů, většina střel zřejmě minula cíl. Pak přišla z lesa druhá salva. Nyní se Amenhotepovi muži už kryli za štíty, přesto jich několik padlo či utrpělo nějaké zranění. I Narmera škrábl hrot na stehně. Dlouhý oštěp zasáhl vladařův štít, probil jej skrz a zaryl se mu do levého ramene. Nejhůře však dopadli koně. Jejich bolestné řičení bylo tou nejmenší potíží. Mnozí se splášili a zřítíli se do řeky, strhávaje s sebou vozy i s jezdci. Narmer, aby tomu zabránil i u nich, přesekal opratě.

„Dolů, pane!“ volal. „Dolů z vozu! Kryjte se za vozy! Odsekněte koně!“

Muži vykonávali jeho rozkazy a i Amenhotep v této chvíli uposlechl a seskočil. Přece jen to byli zkušení a chladnokrevní bojovníci, uvyklí kázni. Zato ti v lese se neudrželi. Když spatřili účinek střelby, příkazy jejich krále se jim okamžitě vykourily z hlavy. Lavina mužů, oděných v kůžích a vyzbrojených většinou sekerami, oštěpy či dokonce hospodářským náradím, se vyhrnula z lesa s děsivým řevem.

„Zpátky! Zpátky, pitomci!“ křičel do ochraptění Marobud, avšak poslechli ho jen vojáci, a to ještě ne všichni.

„Strašně nerad mám pravdu,“ zavrčel Svelon. „Kurna va, běs aby to vzal! Vy se držte tady, já je v tom nechat nemůžu!“

Vyběhl z lesa ne proto, aby útočil, nýbrž ve snaze přivést útočníky k rozumu.

„Zpátky! Vraťte se!“ řval.

Vzápětí Egypťané začali střílet a kosili opovážlivce po desítkách. Přesto někteří Markomani vyskočili až na vozy a zuřivě rubali do svých nepřátel. Ti se ovšem kryli za štíty a jejich zahnuté meče dokonávaly dílo zkázy. Jediný Svelon se zdál neporazitelný. Skočil do houfu cizáků a jeho meč mezi nimi odváděl krvavou práci. Síla toho muže se zdála neskutečná. Jedinou ranou přeťal v pase vojáka, který se mu srdnatě postavil, a vzápětí druhým sekem jeho váhajícímu sousedovi roztránil lebku. Potom se pustil s vehemencí do posádky jednoho vozu a řádil mezi nimi jako řezník. Zasáhlo jej několik střel, leč bez výsledku. Zároveň řval povely k ústupu. Pouze asi polovina těch, kdo neposlechli Marobuda, se spasila útekem. Mnozí byli zraněni.

„Co to děláte?!“ hulákal na ně Svelon, vytrháváje si šípy ze stehna a ramene. „Kryjte se a střílejte z luků! A házejte oštěpy! Použijte i jejich šípy, vraťte jim je! Kurva, holoto, já z vás ještě udělám vojáky! Seber se, chlape, a přestaň fňukat jak stará bába! No co! Dostali jste nakládačku! To se stává, tak jim to, do prdele, oplatte, ale s rozumem!“

Teprve nyní začala být situace pro Amenhotepa a jeho muže vážná. Ti divoši se již neukazovali, dobře se kryli a bez ustání stříleli. Vozy a štíty se už přímo ježily šípy. Narmer se zoufale rozhlížel kolem sebe. Mrtvolly. Na vozech. Na kmenech podřatých stromů. Na zemi v blátě. Ve vodě. Všude. Ranění. Jejich bolestné úpění bralo ostatním odvahu. Krev. Na vozech. Na zemi. Všude. Mrtví koně. I Narmera škrábla jedna ze střel do tváře a vyryla mu v ní ošklivou brázdu, z níž se řinula krev.

Ze zadních řad zazněl křik. Strhla se tam bitka, když horalé využili toho, že houština zde sahala až k cestě, a překvapivě zaútočili. Odříznutá skupina egyptských vojáků proti nim neměla šanci. Ti obrovití válečníci je během několika chvil rozsekali na kusy a poté se kvapně stáhli mezi stromy. Egypťané ze sousedního oddílu se jim pokoušeli jít na pomoc a přestali se krýt. Toho využil Vannius se svými muži, postoupili až na kraj lesa a zblízka zasypali faraonovy vojáky salvou šípů a oštěpů. Účinek byl vražedný. Vládce bezmocně hleděl, jak jeho lidé umírají v dešti střel. Slyšel jejich nárek.

„Kolik je padlých?“ zeptal se Amenhotep.

„Co já vím? Nejméně čtvrtina,“ odvětil vozataj. „Když vezmeme v úvahu, že mnoho raněných už nemůže bojovat, zůstaly nás asi jen dvě třetiny.“

„Tak co mi navrhuješ?“

„Musíme ustoupit, pane, tady jsme v nevýhodném postavení.“

„Ale kam? Cesta je...“

„Přes řeku. Na druhý břeh. Přeplaveme. Přeplavali jsme Nil, zvládneme i tuhle místní říčku. Tam si odpočineme a vypracujeme nový plán.“

„Dobře. Vezmeme zbraně těch jejich mrtvých. Všiml sis? Jsou z nějakého šedého kovu, tvrdšího a pevnějšího. I jejich štíty vydrží víc. Tamhleten, co leží pod vozem, má z toho kovu zbroj. Kdyby ho šíp nezasáhl do obličeje, těžko by se dal zabít. Ten krunýř chci, rozumíš?“

Narmer přikývl a začal vydávat pokyny. V neustávající střelbě bylo těžké odzbrojit padlé, avšak zvládli to a Amenhotep dostal ocelový prsní plát s nárameníky.

„Vidíte, holomci?“ štěkal na muže Svelon. „Kdybyste tak hloupě neútočili, neměli by teď vaše zbraně. Něco chystají, ale co?“

Vzápětí to bylo jasné, když se Egypťané začali brodit vodou, stále se kryjíce. Když dorazili na hlubinu, položili své lehké štíty na hladinu a plavali pryč. Ti, co měli zbroj, využili zbylé koně, na něž se zavěsili.

„Střílejte!“ křičel Marobud. „Teď se nemohou krýt!“

Potíž byla, že velkou většinu šípů už jeho bojovníci vystříleli a více než polovina lučištníků již neměla žádné. Salva byla slabá, přesto řeka zrudla krví. Potom se však Amenhotepovo vojsko ztratilo v závojích deště a mlže.

„A je to v prdeli!“ nadával Svelon.

„Myslíš?“ ušklíbla se Alana.

* * *

Kroana se opět šla podívat k vozu, na němž ležela mrtvá Inana. Jako by ji tam něco táhlo. A ačkoliv ji vlastně skoro neznala, ten pohled s ní otrásl. Nechápala, jak je to možné, vždyť dosud truchlila vždy jen nad smrtí blízkých, ale v této chvíli cítila až drtivý žal, který sevřel její srdce. Nemohla se tomu ubránit a musela pohladit ty bílé vlasy, rozhozené do vějíře a rámuující ten skoro dětský obličej. *Proč jsi musela umřít? Kdo tě teď nahradí v Khanově srdci? Kdo utiší jeho bolest?*

Když se vrátila na břeh, bylo až podivné, jak málo smutku viděla ve tvářích Khana a Lilit. Spíš z nich vyzařovalo jakési sveřepé odhodlání a temná zuřivost. Dřepěli v houštinách, luky připravené.

„Vím, že ty bojovníky, pokud se sem dostanou, musíme zabít,“ pošeptala Kroana Khanovi. „Ale oni asi tvou dceru nezavraždili.“

„A co na tom záleží?“ zeptal se skoro hněvivě. „Ty ani netušíš, kolik zármutku a zlosti jsem musel ukrýt hluboko do svého nitra. Tak mi nevytýkej tu nenávisť, která zůstala na povrchu a kterou vidíš. Je to jen zlomek toho, co jsem cítil, když se přihnala vlna smrti nebo když jsem ji spatřil mrtvou a nehybnou. Kdyby jí to mohlo vrátit život, vyvraždil bych klidně celý svět. Ale ovládl jsem se, tak mi nech aspoň ten zbytek mého hněvu. Ti, co sem přijdou, ji nezabili, a přece nesou vinu. Kdyby se to všechno nedělo, byl bych s ní... a ona by teď žila. Oni už přicházejí, je slyšet šplouchání vody, jak plavou. Z druhého břehu jsem slyšel válečný křik. Až vystoupí na tento břeh, země i voda zrudnou jejich krví a my tu krev budeme pít. Nikdo z nich nepřežije, i kdyby se vzdával. Pokud ti to připadá kruté, můžeš se vzdát a nechat to na nás.“

„Ne,“ řekla pevně. „Jsem tvá družka, Khane, a budu stát po tvém boku. Nevyčítám ti nic, jenom to chci pochopit. Proč se nepomstíš tomu, kdo to udělal?“

„Protože nemohu. Mohl bych, kdyby to byl muž a bojovník. Ale spáchala to žena a já se s Marobudem dohodl, že trest přenechám jemu. Pozor, už jsou blízko.“

Voda šplouchala. Z mlhy a deště se pomalu vynořovaly stíny cizích válečníků. Slunce nebylo za hustými mraky vidět, avšak zřejmě už zapadalo, neboť na kraj se snášelo stále větší šero. Vetřelci, unavení plaváním, se pomalu brodili k pevné zemi, o níž se domnívali, že jim přinese spásu. Zbylí koně frkali a plašili se. Sprška šípů, jež cizáky zasáhla ještě ve vodě, je úplně zaskočila. Vzápětí se na ně snesla druhá a třetí. Přesto nezpanikařili a vrhli se odhodlaně do útoku, i když pouze pěšky. Poslední koně zahynuli v dešti střel.

Kroana netasila Wotanův meč, ale druhé dva se zakřivenými čepelemi. Nechtěla to božské ostří používat, pokud to nebude nezbytně nutné. Ostatně v poslední době se učila šermovat právě s těmito dvěma zahnutými meči. Koutkem oka zahlédla, jak Khan vyráží vpřed a rozsévá kolem sebe smrt. Ani Lilit nezůstala pozadu, i když v boji byla poprvé. Zacházet se zbraněmi se však naučila a nyní postupovala do té nejhorší skrumáže a bila se jako rozlícená šelma.

Ti druzí již pochopili, že proti nim nebojují pouze lidé, leč ustoupit nemínili. Navíc se spoléhali na svou početní převahu. Na Kroanu se vrhli dva. Možná se domnívali, že lidskou ženu přemohou snadno. Nedala jim k tomu příležitost. Odrazila několik jejich ran a pak už jednoho z nich sekla do odkryté kyčle. Zavyl bolestí a jeho světlá

bederní rouška zrudla krví. Kroana uskočila před výpadem druhého a poté jej ťala přes hrud'. Byli zranění, ale ne mrtví, a bili se dál se zoufalou odvahou, dokud je úplně nerozsekala.

Až pak si uvědomila, že se v zápalu boje dostali mimo ostatní na skalní ostroh nad řekou. Odtud viděla vše. Mrtví lidé již byli na obou stranách, avšak cizích válečnicků padlo mnohem víc. A z vaperů ani jediný. Ačkoliv čelili několikanásobné přesile, zdáli se neporazitelní. Khan řádl jako pominutý a Lilit také. I Nadja za sebou nechávala mrtvé a těžce raněné, které potom lidé dobíjeli. Nejstrašněji se však bila Dalila. Jako jediná se divoce smála, jako by byla přímo opilá smrtí. V jedné ruce držela meč a v druhé válečné kladivo. S úděsnou rozkoší rozbíjela nepřátelům hlavy či jim utínala ruce a nohy. Pokaždé, když někoho zabila nebo zmrzčila, vrískala nadšením. Ačkoli všude čpěl pach krve, děti noci se ovládly a krom několika rychlých hltů prozatím nepily. Pít budou později. A hojně.

Amenhotep hnal své muže s až nelidskou zarputilostí do beznadějně bitvy a oni za něho pokládali životy ve slepé poslušnosti. Už jen proto tlačila masa jejich těl prořídrou setninu kikimor a lidských bojovníků dál od břehu. Kroana vpadla vetřelcům do boku a tentokrát vytasila Wotanův meč. V okamžiku, kdy sevřela rukojeť v dlani, zasáhla ji prudká vlna vzrušení. Udeřila... a bylo to strašné. Jedinou ranou přesekla trup Egypťana vejpůl. Její další rány měly podobný, ba dokonce větší účinek. Zabíjela své nepřátele již ne po jednom, nýbrž po dvou a posléze i po třech. Jako by síla té čepele každým okamžikem rostla.

Šířila se panika. Amenhotepovi válečníci, kteří se nenazlekli ani vaperů, v hrůze prchali před jedinou ženou, která však v ruce svírala zbraň s nadpřirozenou mocí. Pak se ta ohromná síla přelila i do Kroanina těla. Honila je jako zvěř, stínala jim hlavy a usekávala paže i nohy, brodila se v tratolišti krve a zohavených těl. Necítila žádnou lítost, jen opojný pocit rostoucí moci. Krev jí stékala po zbroji i po těle, její nohy šlapaly ve vnitřnostech a břečce krve a bláta. Nepřestávala. Každým okamžikem toužila po smrti těch druhých víc a víc. Slyšela krutý smích, ale byl to její vlastní smích.

Pak za sebou uslyšela bolestný výkřik a ohlédla se. Za ní stál Arnem a u jeho nohou se v křeči svíjel Egyptan s dýkou v boku. Až nyní jí došlo, že lovec je zřejmě celou dobu za ní a kryje jí záda. Usmál se na ni, ale v příštím okamžiku se jeho obličej svařtil v bolestné grimase. Otočil se kolem své osy a klesal k zemi. Ze zad mu trčel šíp. Kroana spatřila muže, jenž ho vystřelil. Jako jeden z mála měl bronzovou zbraň a navíc za pasem markomanský meč. Tvář mu hyzdila ošklivá, rozšklebená jizva. Běžela k němu jako bohyně pomsty a cestou srazila mečem další jeho střelu. Mohutným skokem se ocitla u něj a ranou seshora mu rozpúlila lebku i tělo až k pasu. Stačil sáhnout pro meč, ale nestihl jej vytasit. Tak zahynul faraonův vozataj Narmer.

Poslední necelé tři stovky Egyptanů ještě vzdorovaly na břehu, když se na řece objevilo několik pramic plně obsazených Marobudovými lučištníky. Ti nyní zabíjeli přesnou a cílenou střelbou zbylé nepřátele, zvláště ty, kteří se pokoušeli uplatat. I několik lidských mužů, kteří sloužili Khanovi, se vrhlo do vody a dobíjelo uprchlíky

meči nebo sekerami. Ty vyčerpanější však jenom topili. Ztráty, jež utrpěli, z nich učinily nelítostné mstitelé.

Kroana zuřila pro Arnema. Zachránil jí život a umírá. Brodila se vodou a zabíjela. Jakýsi Egyptan před ní klekl na kolena a cosi vykřikoval, zřejmě prosil o život. Neslitovala se a jedinou ranou mu rozpoltila lebku i s mozkiem. Už se moc nelišila od Dalily, jež se na břehu proměnila do vlčí podoby a jednoho po druhém dávala své nepřátele, chlemtajíc jejich krev.

Do řeky náhle vběhla i Jezabel. Kupodivu ji nic nezastavilo, neztratila svou sílu. Popadla jednoho uprchlíka, vyvlékla ho zpátky na břeh a prokousla mu hrdlo. Další vapeři ji následovali a ani jim voda, plná lidské krve, neuškodila. Egyptané již neměli kam utéci a zbylí se rozhodli umřít v boji. Proti kikimorám, posíleným lidskými spojenci, však nemohli obstát a hynuli jako mouchy.

Kroana se opět probila na břeh. Už to nebyla bitva, nýbrž masakr. Ani ona již nebojovala, jen zabíjela a zabíjela, zaslepená zuřivostí a opilá svou silou. Zastavila ji Nadja.

„Dost!“ křičela a vlekla ji ven z toho chumlu smrti. Na okraji bitevního pole ji držela, dokud Kroanu šílentství nepřešlo a neuklidnila se.

„Přestaň! Je po všem! Slyšíš? Bitva skončila.“

„Kde jste?!“ křičel zoufale Amenhotep. „Kde jste, mocní Prvorození?! Přijďte nám na pomoc a zachraňte své služebníky!“

Leč Prvorození nepřišli. Nezastali se svých otroků, nezájímala je smrt stovek mužů, kteří jim oddaně sloužili a uctívali je. Jediný, kdo k faraonovi přispěchal, byla smrt

v podobě vaperu s bílými vlasy. Amenhotep se mu postavil, tolik cti v sobě ještě měl.

„Kdo jsi?“ zeptal se chraptivě. „Já jsem král Egypta. Jak se odvažuješ vzdorovat synovi bohů?“

„Já jsem tu král,“ odvětil chladně Khan a vyrazil Amenhotepovi meč z ruky. Druhou ranou mu usekl hlavu, potom k sobě strhl trup, z jehož krku stříkal gejzír krve, a lačně pil. Ostatně nebyl sám. Všechny kikimory se nyní vrhly na zraněné či vzdávající se nepřátele a sytily se. V houstnoucí tmě se jim oči leskly jako řěřavé uhlíky. Lidé, kteří dosud bojovali po jejich boku, se raději kvapně stáhli dál od břehu, odnášejíce i své raněné. Jen jediný to odmítl.

Arnem ležel uprostřed rozsekaných mrtvol, tvář měl pobledlou a dýchal jen ztěžka. Kroana k němu došla, když předtím upustila Wotanův meč. Teprve nyní ji opouštěl ten úžasný a zároveň příšerný pocit moci i opojná radost ze zběsilého zabíjení. Spolu s tím sílila naopak únava.

„Proč nechceš, aby tě ošetřili, Arneme?“ zeptala se. „Chceš snad umřít?“

„Právě, že nechci,“ zasípěl, kašlaje krev. „Zavolej Lilit.“

„Chceš se stát dítětem noci?“

Přikývl, nyní už beze slov. Kroana musela Lilit doslova odtrhnout od již polomrtvého bojovníka, z něhož s rozkoší sála poslední zbytky životodárné tekutiny. Přivlekla ji k raněnému lovcovi.

„Můžeš to pro mě udělat?“ otázal se.

Neřekla nic, ale vzala ho do náruče jako malé dítě a odnášela jej do nedalekého lesa. Kroana pochopila, že tohle nebude jen o vzájemném pití. Měla však starost